

Đề bài:

Em hãy tả lại hình dáng và tính tình của thầy giáo (cô giáo) đã để lại nhiều ấn tượng tốt đẹp nhất.

Bài làm 1

Nói Cô giáo Hiền ở thị trấn Nghèn thì có lẽ ai cũng biết. Cô là giáo viên chủ nhiệm lớp 5A, là giáo viên dạy giỏi của trường.

Cô có vóc người nhỏ nhắn, nước da hồng hào, mái tóc đen bóng như gỗ mun lúc nào cũng óng đẹp. Đôi mắt cô hiền như lá lúa, long lanh như sương mai. Nét mặt cô lúc nào cũng tươi cười, vui vẻ. Cô yêu quý, chăm sóc học sinh như con em của cô vậy. Sớm sớm trước khi vào học, cô thường đến sớm khoảng 15 phút để xem lại bài vở của các bạn yếu, chỉ dẫn cho các bạn những lỗi sai. Giờ lên lớp, cô giảng bài thật hay. Giọng cô thanh thanh dịu dàng êm ái, đầy yêu thương, đặc biệt là lúc cô đọc thơ hay kể chuyện, qua lời kể của cô, chúng em được trở về cái quá khứ *Ngày xưa ngày xưa* có cô Tấm, có chàng Thạch Sanh. Cô dắt chúng em bước vào tương lai với những chuyến bay vào vũ trụ hoặc đi sâu xuống đáy biển khơi thăm dò những tài nguyên quý cho đất nước. Cô còn đưa chúng em đến khắp các miền của Tổ quốc, thậm chí đến với nhiều nước khác nhau trên thế giới mà lần đầu tiên chúng em được nghe tên. Rồi cô kể chuyện về gương những người tốt việc tốt. Cô khuyên chúng em hãy coi đó là những mẫu người rất đáng học tập và noi theo. Giờ kể chuyện nào lớp em cũng tròn xoe mắt chăm chú theo dõi từng cử chỉ, từng nét mặt, từng lời kể của cô. Phần vì nội dung câu chuyện khá lí thú, phần vì giọng cô có cái gì đó có sức lôi cuốn thật đặc biệt.

Trong giờ học cô yêu cầu chúng tôi hết sức trật tự, tập trung để việc học tập kết quả cao. Nhưng những giờ ra chơi, cô lại muốn chúng tôi phải ra chơi hết, không một bạn nào ngồi trong lớp. Giờ chơi thì phải chơi cho ra trò. Phải đi lại, phải chạy nhảy cho đỡ căng thẳng, mệt mỏi. Những lúc ấy, cô thường đứng ở sân nhìn chúng em vui đùa. Cô luôn nở nụ cười chia vui với các bạn. Có những lúc lại thấy cô vỗ tay tán thưởng hoặc động viên một tập chơi nào đó. Những hành động và cử chỉ ấy của cô đã làm cho chúng em thêm gần gũi và yêu quý cô hơn.

Cô giáo Hiền đúng là người mẹ thứ hai của em ở trường. Mai này khôn lớn, dù đi đâu, em vẫn khó có thể quên được mái trường thân yêu, quên được cô giáo Hiền của em.

Bài làm 2

Ở trường, người mà em yêu quý nhất, nhớ nhất là cô Thu Hương, một giáo viên dạy giỏi rất tận tụy. Ngày ấy, chúng em bước vào lớp 1 với bao bỡ ngỡ. Thế nhưng, mới gặp cô hôm nhà trường tập trung học sinh khối lớp 1, em, đã thích được học lớp cô rồi.

Thời gian trôi qua, em vẫn nhớ mãi gương mặt hiền hòa và giọng Huế dịu dàng của cô.

Cô có đôi mắt đen nâu luôn ánh lên vẻ dịu dàng. Khuôn mặt trái xoan và làn da trắng mịn. Sống mũi cao, môi hình trái tim không tô son hồng mà vẫn

đỏ. Khi cô cười, một lúm đồng tiền hiện ra bên trái rất có duyên. Giọng nói của cô êm dịu như rót vào tai vậy. Cô đã ngoài ba mươi, đã có con, vóc người dong dong. Dạy ở trường nông thôn nhưng mỗi buổi lên lớp cô đều mặc áo dài. Quanh năm, chỉ hai chiếc thay đổi nhưng bao giờ cũng sạch sẽ, cũng phẳng phiu. Đôi bàn tay rám nắng, nổi chai của cô như nói rõ ngoài công việc dạy học, cô còn phải tần tảo kiếm sống để nuôi con.

Đám học sinh chúng em được cô chăm chút, nâng niu chỉ dẫn từng li từng tí. Buổi trưa, trước khi vào học, cô lên lớp giúp tổ trực nhật lau chổi bảng cao, chỉ cách quét lớp sao cho đừng bụi... Cô dạy chúng em cách xếp hàng ngay ngắn, di chuyển không lê dếp lệt xệt... Giờ học, giọng cô rành rọt dạy chúng em đánh vần, làm tính. Các bạn, Thanh Sơn, Hùng *mập*, Huy *nhí* còn nói ngọng, phát âm sai, cô nhẹ nhàng và kiên nhẫn luyện tập cho cả ba bạn vào giờ chơi hoặc vài phút trước khi tan học. Bạn nào chữ xấu, câu thả, cô cầm tay giúp nắn nét từng nét một. Còn em cầm viết tay trái, dù cô đã tập cho em gần hai tháng, nhưng em vẫn viết không kịp và đẹp bằng bạn bè. Em còn nhớ, trong một giờ tập viết, khi cô quay lên bảng em vội vàng chuyển sang tay trái. Cuối giờ thấy em được điểm 10 và được cô khen, bạn Huy *nhí* đã *méc* cô chuyện ấy, cô không rầy, không trừ điểm nhưng chỉ vói cái nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng và ánh mắt nghiêm khắc, em đã thấy ân hận vô cùng. *Nét chữ là nét người*, cô thường nhắc câu đó và chúng em luôn nhớ như in.

Cô thương yêu chúng em nhưng cũng rất nghiêm khắc. Điều mà tụi em đứn nào cũng thích là cô không thiên vị ai khi cho điểm cũng như không khen chê và giảng bài rất cuốn hút. Lời dạy cô giảng ngắn gọn, dễ hiểu, dễ nhớ và nhớ lâu nữa. Cô dạy chúng em rất tận tình. Mới hơn một học kì mà cả lớp đều phát âm đúng đọc trôi chảy và làm tính cộng trừ ro ro. Các thầy cô vào dự giờ đều khen lớp em học giỏi nhất khối 1.

Với sự dạy dỗ của cô, chúng em luôn là những đứn tròn nhỏ chăm chỉ và ngoan ngoãn. Chúng em thương cô nhiều lắm. Có lần cô bệnh, nghỉ dạy hơn tuần lễ. Lớp thiếu cô như bầy gà con bị xa mẹ. Cô giáo dạy thay cũng hiền nhưng biết tấm lòng quý trọng mà chúng em muốn dành riêng cho cô.

Chúng em không còn được học cô đã hơn 3 năm nay. Thế nhưng, ở trường, có chuyện gì vui, chúng em vẫn tìm tới kể cho cô nghe. Và năm nào cũng vậy, vào ngày 20-11 và ngày giáp Tết, chúng em đều tới thăm cô với bó hoa hồng trắng thật to.

(Dẫn theo Đặng Mạnh Thường)

Bài làm 3

Kia rồi! Cô giáo đến rồi. Chúng em không ai bảo ai đứng cả dậy chào cô giáo.

Hôm nay, cô mặc chiếc áo dài màu xanh da trời, có thêm một cành hoa trắng nhỏ trên tà áo. Tóc cô chấm vai, buông tự nhiên.

Trông cô duyên dáng hơn bao giờ hết. Cô dịu dàng nói: *Các em chuẩn bị vở tập làm văn cho cô nhé!* Rồi cô viết đề lên bảng:

Thời thơ ấu của mỗi người thường gắn bó với những kỉ niệm về một ngôi nhà, một góc phố, một mảnh vườn, một con sông, con suối, một cánh đồng, một khu rừng...

Em hãy viết bài văn miêu tả lại một trong những kỉ niệm đó.

Cô cho chúng em đọc to đề bài và phân tích yêu cầu của đề. Bạn Trang tính nhút nhát, hôm nay cũng xung phong phân tích đề. Cô gạch chân những từ quan trọng trong đề bài để chúng em chú ý. Nhìn bàn tay gầy của cô, em càng thương cô hơn. Cô giúp chúng em nhận ra trọng tâm của đề bài. Cô giảng thật kĩ. Giọng cô thật dịu dàng, ấm áp... Đôi bàn tay cô đánh nhịp theo bài giảng:

– Đề bài không bảo các em tả ngôi nhà, góc phố... mà yêu cầu tả những kỉ niệm về ngôi nhà, góc phố... đương nhiên các em phải tả ngôi nhà, góc phố... nhưng những chi tiết nêu lên đó chỉ để nói lên kỉ niệm của em đối với ngôi nhà đó... Cái chính là tình cảm của các em...

Đôi mắt cô đen lay láy, nhìn chúng em chan chứa yêu thương. Bạn Đào giơ tay cô xin nói rõ hơn về sự khác nhau giữa ngôi nhà và tả tình cảm đối với ngôi nhà. Cô đưa thêm ví dụ giúp chúng em hiểu rõ hơn ý cô.

Cô hướng dẫn chúng em làm dàn ý chi tiết cho bài viết. Chỉ sau lúc đó cô mới cho chúng em viết thành bài văn.

Nắng lên cao, rọi vào lớp làm phòng học sáng lên. Cô vẫn bước thong thả đi đến bên từng bạn chỉ cho chúng em những chỗ cần thêm bớt, thay đổi trong bài làm. Lung áo cô có một đôi chỗ thấm ướt, nhưng cô vẫn không hay biết. Cô vẫn dịu dàng gợi ý cho chúng em nêu cảm nghĩ ở phần kết bài...

Trong em bỗng vang lên câu hát quen thuộc: *Mẹ của em ở trường là cô giáo mến thương...*

(Dẫn theo Vũ Khắc Tuân)